

midler, men det skete ikke, og resultatet blev katastrofalt.

Krigen i det tidligere Jugoslavien kom ikke som et lyn fra en klar himmel. Op gennem 1980'erne var landet præget af voldsomme økonomiske problemer, og i de afgørende situationer fik det meget lidt hjælp fra det internationale samfund, men blev til gengæld stillet over for meget strenge krav fra IMF og Verdensbanken om sociale nedskæringer.

Resultatet af dét blev en voldsom politisk krise, og på grund af den manglende demokratiske tradition i landet tog de politiske modsætninger mere og mere form af nationale modsætninger, og de kræfter i Jugoslavien, som afviste denne udvikling, fik ikke meget hjælp.

Da krigen så var i gang, valgte det internationale samfund konsekvent at forhandle med lederne af de tre nationalistiske grupper i stedet for at forhandle med folk, som stod for en multietnisk linje, f.eks. de styrker, som havde udgangspunkt i Tuzla i Bosnien.

En massiv støtte til de multietniske kræfter ville have styrket dem over for de nationalistiske kræfter. Og det var jo ikke penge, der manglede. Alene det danske militærs tilstedeværelse i Bosnien koster årligt mere end 400 mio. kr. i nettomerudgifter. Havde bare en del af dem været anvendt til en større støtte til de multietniske kræfter, ville det have gjort krigen kortere og freden mere fredelig.

Og det er nøjagtig den samme problematik, vi står over for, når vi taler om Somalia, når vi taler om Albanien, når vi taler om Tyrkiet, og når vi taler om Rwanda: Hvordan sikrer vi, at der kommer en social, økologisk og demokratisk udvikling, sådan at det ikke bliver nødvendigt at anvende militære midler?

Derfor er Enhedslistens generelle konklusion også, at for os handler det ikke om at spare, men om at omfordele: Færre penge til krudt og kugler og flere penge til forebyggelse, så der ikke bliver behov for krudtet og kuglerne.

Hvordan det skal gøres konkret, er selvfølgelig op til Forsvarskommissionen, men den generelle målsætning, der ligger i regeringens erklæring, og den generelle målsætning, som SF har skitseret i deres vedtagelsesforslag, kan vi støtte.

Tom Behnke (FP):

For Fremskridtspartiet er forudsætningen for tryghed et godt og velfungerende forsvar, der

er i stand til på en sikker måde at beskytte det danske territorium.

Mellem Første og Anden Verdenskrig troede man jo også – i hvert fald i nogle partier – at der kunne skæres ned på forsvaret; det skete der nok ikke noget ved, for der var jo ikke nogen konkrete trusler. Og vi kender alle i dag resultatet af de nedskæringer: Det var fatale nedskæringer.

Det er jo nødvendigt, at den danske befolkning føler tryghed med hensyn til det danske forsvar, og det er nødvendigt, at NATO føler tryghed med hensyn til, at Danmark kan bidrage med sin andel til forsvaret af NATO-området, for det har vi forpligtet os til. Det er også nødvendigt, at danske soldater er så godt udrustede og så godt uddannede, at de er trygge ved at deltage i fredsbevarende opgaver sammen med FN.

En ting, som har undret os meget i Fremskridtspartiet – og det er specielt med hensyn til det at føle sig tryk ved forsvaret – er, at der jo hele tiden kommer nogle småsager op – større eller mindre – som giver indtryk af, at det ikke fungerer helt så godt, som det burde, hverken i Forsvarsministeriet, hos forsvarsministeren eller i forsvaret som sådant.

Vi har f.eks. for ganske kort tid siden set den farce, at man i første omgang tror, at man har fået et godt tilbud og kan indkøbe nogle billige kampvogne, men at det så efterfølgende viser sig, at forsvarsministeren igen må komme med hatten i hånden til Folketinget og bede om yderligere penge, fordi disse kampvogne skulle have en ganske stor økonomisk saltvandsindsprøjtning for overhovedet at komme til at fungere.

Det er ikke særlig tryghedsskabende, at forsvaret og forsvarsministeren fungerer på den måde, og derfor må vi selvfølgelig håbe på, at det var en enkeltstående sag, og at det aldrig nogen sinde kommer til at ske igen.

Vi er i Fremskridtspartiet foruroligede over, at regeringen i sit regeringsgrundlag allerede på nuværende tidspunkt forventer at kunne foretage yderligere nedskæringer trods det faktum, som ministeren her fra talerstolen lige har redegjort for, at der igennem de sidste 10 år faktisk er sket betydelige nedskæringer.

Jeg kan ikke se, at det er muligt at skære yderligere overhovedet. Men uanset om regeringen nu får held til at skære yderligere ned eller ej, viser udviklingen, at der mere end nogen sinde er behov for et godt og funktions-